

Ószabó István

A felejtés napjai

*Mintha rémlene
mégis valami.*

*Ülök szépen.
Hátratedd kézzel.
Lakat a számon.*

Ezek a felejtés napjai.

*Hétfőjük kedd,
szerdájuk havat
hamvazó.*

*„Télapó zúzmarát...” – éneklek,
s hull a hó.*

*Ki nem kel korán,
nem kel útra sem.
Szobánk földjén
kikel a búzaszem.*

*Üres kalász
karácsonykor
az angyalok keze.
365 nap,
s nincs ünnepe.*

*Most „a szép, híves patak”-ból
szomját oltja, iszik;
száját szóra nyitom,
beszél a szarvas.*

*Napnéző szemek,
szemem kinyílik.*

Regélő hét

*Nagy falunkká lett falunkon
sok szovjet tank haladt keresztül.
Balmaz mellett, Himes szélén,
mi álltunk ott csak egyedül,*

apám és én.

*A földbe mart lánctalpak után,
azt kérdeztem: „Mi ez apám?”*

*Mint ki Szent János napkor
mond jeget,
legjózanabb részegsége,
ötvenkilenc, hatvan tája
egyik hideg éjszakáján,
szegény, nyugodjék, aszongya:
„Fiam, ez a világvége.”*